

at det hidrører derfra, at baade Oplagsbeviset og Garantibeviset kunne endosseseres til Ihændehaverne. Ingen af Parterne kan altsaa vide, hvem der er Ihændehaver af Beviset. Derjom man nu havde fastsat, at Selskabets Kontor var det Sted, hvor Betaling skulde finde Sted, saa vilde, saa vel den, der skal betale, som den, der skal have Betaling, vide, hvor de skulle henvende sig. Noget saadant findes aldeles ikke i Lovforslaget. Jeg har imidlertid ved nøjere at overveje Spørgsmaalet fundet, at der ikke for mig var Anledning til at stille noget Endringsforslag, som maaste vilde siges at gribe ret dybt ind i hele Anordningen. Men jeg vil tillade mig, at henlede Opmærksomheden paa den Omstændighed, at Lovforslaget allerede i § 8 under visse Betingelser giver Ret til at deponere hos Selskabet, altsaa at betragte Selskabets Kontor som Betalingssted, vel ikke i egentlig Forstand med alle de Virkninger, der flyde deraf, men dog saaledes, at Virkningen er, at man kan faa Varerne udleverede, og det er i ethvert Tilfælde et Hovedpunkt. Det er altsaa paa Grund af disse Omstændigheder, at jeg har tilladt mig at stille Endringsforslaget under Nr. 5 a. Jeg maa dog herved endnu tillade mig den Bemærkning, at det forekommer mig, at det vilde være meget praktisk at indføre i § 7 en Bestemmelse om, at det i Beviserne og navnlig i Garantibeviset, hvorfra en Paategning overføres paa Oplagsbeviset, udtykkelig skal anføres, hvorvidt Renten er forud betalt eller ikke. Det er dog virkelig en simpel og naturlig Ting at anføre det. Gør man det ikke, er Følgen den, at ingen senere Ihændehaver af Oplagsbeviset ved, om Renten er betalt eller ikke, og ingen Erhverver af Garantibeviset kan vide det. Nu vil man kunne svare, at Selskabet vil vide det, og at det praktiste Liv vil udville det af sig selv; men det kan siges om en stor Mængde Ting i Lovforslaget. Det forekommer mig, at naar man vil indføre saa praktiske Regler som muligt, bør man navnlig ogsaa indføre denne Bestemmelse, at der skal staa, hvorvidt Renten er forud betalt eller ikke. — Med Hensyn til mit Endringsforslag Nr. 5 b. vil det høje Ting allerede have bemærket, at jeg i Virkeligheden gaar tilbage til Lovforslagets Affattelse. Lovforslaget siger nemlig i Slutningen af § 7: „Sagttages ikke, hvad der i denne Paragraf er paabudt, er Pantkravet ugyldigt over for godtroende Erhververe af Oplagsbeviset“. Det har Udvalget foreslaaet forandret, idet det lader det lyde saaledes: at overhovedet ingen Haandpan-

teret er stiftet, hvis der ikke iagttages, hvad der i denne Paragraf er paabudt. Det blev særlig motiveret fra den ærede Ordførers Side derved, at der kunde være andre end godtroende Erhververe, med Hensyn til hvilke der kunde være Spørgsmaal om Virkningen af, at Paabudet ikke var iagttaget, f. Eks. over for Selskabet; det maatte ogsaa for Selskabets Skyld være nødvendigt, at en saadan Regel blev givet. Jeg kan nu ikke erkende, at det er nødvendigt for Selskabets Skyld; thi Selskabet har selv Ansvar for, at Paategningen er rigtig, og at hele Fremgangsmaaden er rigtig. Det hedder jo saavel i Lovforslaget som i Udvalgets Endringsforslag, at Selskabet under sit Ansvar skal sørge for, at Paategningerne overføres paa rette Maade fra det ene Bevis til det andet; men i Virkeligheden medfører en Bestemmelse som den, Udvalget har foreslaaet, under visse Omstændigheder Uretfærdighed. Jeg skal nævne et Eksempel. Det kan jo hændes, at en Mand, som er i Besiddelse baade af Oplags- og af Garantibevis, en Mand, som selv har oplagt Varer og ladet begge Beviser udstede til sig, i givet Tilfælde ønsker et Laan paa disse Varer, men ved at henvende sig til Banker og Bankiers, som besørge den Slags Forretninger, faar at vide, at han paa Grund af de meget uftre Konjunkturer og meget stærke Prisfald i den senere Tid for denne Vare kun kan faa et utilstrækkeligt Laan. Han vil derfor ikke benytte den Fremgangsmaade, som Loven nævner, at endossere Garantibeviset til en Bank eller Bankier, men henvender sig til en Forretningsmand, som ellers ikke giver sig af med den Slags Forretninger, men ligger inde med Penge, om at faa Hjælp, idet han siger: „Jeg ønsker at overlade dig saa vel Oplags- som Garantibevis som Haandpant og derigennem Varene, jeg udsteder et særligt Stadesløsbrev til dig og overlader dig disse Dokumenter uden den forestrevne Paategning af Selskabet. 14 Dage efter gaar Manden fallit. Skulde saa Konturskøbet være berettiget til at paataa, at her ikke er stiftet en Haandpanteret, skulde denne lovlige Transaktion være af intet Værd? Det vilde blive Følgen af, hvad Udvalget har foreslaaet, idet jeg selvfølgelig ikke overjer, at den Bestemmelse, som der her er Tale om, findes i § 7, som i og for sig handler om Garantibevisets forite Benyttelse til Stiftelse af en Haandpanteret. Naar det i Endringsforslaget hedder: „Sagttages ikke, hvad der i denne Paragraf er paabudt, er ingen Haandpanteret stiftet“, vil det fortaas saaledes, at kun Haandpanteret kan stiftes over for disse